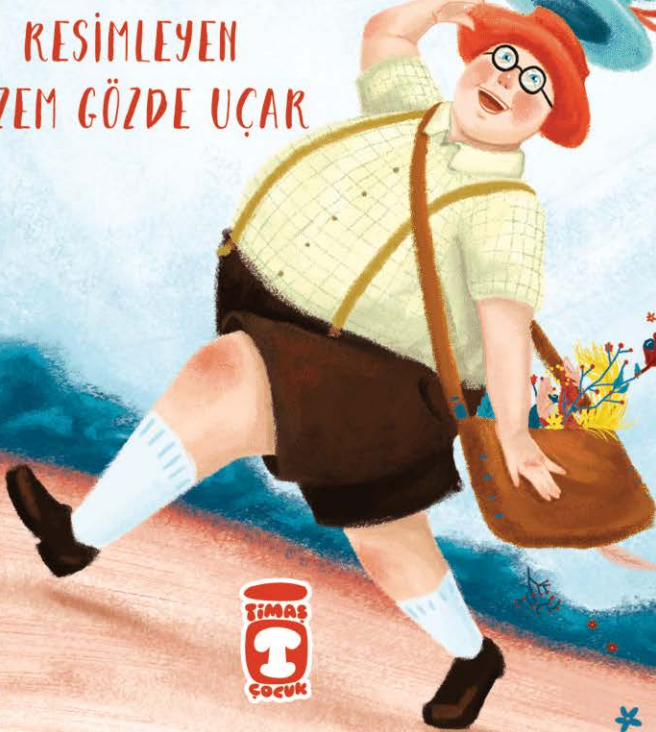

ANIL BASILI

NOHUT ADAM

RESİMLEYEN
GİZEM GÖZDE UÇAR

PES ETME!

Orman evlerini bölen nehrin kıyısından yürüdü Nohut Adam. Dükkânına giden daha düzgün bir yol vardı fakat o, orman sakinleriyle karşılaşmak istemediği için ağaçların sıklaştığı engebeli yoldan yürümeye devam etti. Tepeye doğru hareket etmek kolay değildi. Aralıksız yağan yağmur nedeniyle çamurlaşan toprak yürümeyi zorlaştırıyordu. Bata çıka yürüdüğü için ayakkabısı çamura gömüldü. Ayakkabısını çıkarmak isterken dizlerine kadar kirlendi. Üzerine bulaşan çamuru kurumadan temizlemek istedi. Parmaklarıyla ovuşturdu

ve kirlenen bölgeye uzun uzun baktı. Söylenmeye başladı. Bu durum dükkânına ulaşana dek sürdü.

Nohut'un kocaman kafasında hiç saç yoktu. Pürüzsüzdü. Kendi tasarladığı şapkalar kafasını kulaklarını dışarıda bırakmayacak şekilde örtüyordu. Taş gibi sert bir göbeği, kısa kolları ve gözlüklerinin arkasına gizlenen masmavi gözleri vardı. Hırkalarıyla uyumlu mendil kullanmayı ve renkli çoraplar giymeyi severdi; kareli, desenli, çizgili, çift renkli...

Gardırobunu süsleyen birbirinden ilginç şapkaları vardı. Günlük kıyafetlerini giymeden önce şapkasını seçerdi. Şapkasını seçtikten sonra rahatlar, giyinir, dükkânına gitmek için yola koyulurdu. Çalışmak, hayatının vazgeçilmez bir parçasıydı. Saatlerce dükkânına kapanır, yemek yemeyi bile unuturdu. Ormanın diğer sakinleri ise zamanı çalışmak yerine eğlenceli işlere ayırıyordu. Bahçe ekip biçenlerin, ağaç ev yapanların, pastane işletenlerin dışında kuaförler çoğunluktaydı. Boş zamanlarında bir araya gelip kendi aralarında eğlenceler düzenlerlerdi.

Nohut Adam'ın dükkânı küçüktü. Ormandan topladığı malzemelerle şapkalar tasarlıyordu. Eskiden ziyaret edeni çoktu. Müşterilere şapka yetiştiremediği zamanlar... Fakat son bir yıldır durum biraz farklıydı. Bazen tesadüfen dükkânının önünden geçenler merakla içeri giriyor ve keşfettikleri bu yeri incelemeye başlıyordu. Binlerce şapka arasından hangisini seçeceklerine karar veremiyorlardı. Nohut Adam ise oturduğu yerden onları seyrediyordu. Tüm gününü geçirdiği dükkânında kendini huzurlu hissediyordu. Hemen girişte küçük, tatlı bir masası vardı. Pek düzenli bir masa sayılmazdı, üzerinde okunmak için bekleyen bir kitap yığını vardı. Güneş batarken bazen gözleri uzaklara dalar ve okuduğu kitaplardaki karakterler üzerine düşünürdü.

O gün yeni bir şapka tasarlamak istiyordu. Önce raflardaki malzemelere göz gezdirdi. Sonra da aralarından seçtikleriyle yeni bir şapka tasarlamaya başladı. Mola vermeden devam ediyordu. Ara ara kafasını kaldırıyor, pencereye doğru bakıyor ve gelen giden var mı diye emin olmaya çalışıyordu. Pencerenin önünden patikaya doğru uzanan birbirinden ilginç bitkiler dikkat çekiyordu. Asma

çiçeği, deniz boğadikenini, siyam g   , güneş g   , sürahi bitkisi, bayan terliği, yabanası orkidesi... Onlarla ilgilenmediği gün yoktu. Onlarla konuşmak iyi geliyordu. Bazen hiç nefes almadan dert yanı-
yor, onlardan gelecek cevabı bekler gibi bakıyordu. Mutlu ya da   zg  n anlarını onlarla paylaşmaktan keyif alıyordu. Nohut, isim bulma konusunda pek iyi değildi. Bu yüzden bitkilerinin büyük kısmı, ismini ormanda yaşayan tanıdıklarından alıyordu.

Mola zamanlarında kitabına geri dönüyor ve kaldığı sayfadan okumaya devam ediyordu. Kitap okumadığı zamanlarda ortaya yeni bir tasarım   kartabilmek için harıl harıl araştırma yapıyordu. Ormanın tüm derinliklerine h  kimdi. Girmediđi yer yoktu. Malzeme toplamak için keşif yapıyordu. Bez çantasının i  i, ormandan topladıklarıyla do-
luydu.

Uzak topraklardan sipariş ettiği kumaş par-
  alarını uzun ahşap masasının üstünde topladı.   i  eklerle, mantar kabuklarıyla, kuru sarmaşık dallarıyla süslemeye karar verdi.   nce taslağını hazırladı. Farklı boyutlardaki kalıplarına yöneldi. Kumaşı hızlıca doladı ve sabit durması için eliyle

desteklemeye çalıştı. Ona göre şapkalar bir yap-boz gibiydi, parçaların bir araya gelmesiyle oluşuyordu. Çalışırken zaman su gibi akıp gidiyordu. Gün sonunda ortaya çıkan yeni şapkayı rafa koydu ve soluklandı. Ortalığı ne kadar dağıttığını fark etti. Hızlıca toparladı. Makasları sıralı bir şekilde kılıflarına koydu. Dükkânını kapatıp eve dönmek üzereyken bir rahatsızlık hissetti. İcini çekti. Sanki tüm gün mutlu zaman geçiren kendisi değilmiş gibi... Yavaş adımlarla eve uzanan yolda ilerlemeye başladı. Ara ara yine soluklandı ve şapkasını çıkartıp, alnına süzülen damlaları mendiliyle sildi. Diğer orman sakinleriyle uzun süredir arası kötüydü.

Onu rahatsız eden ve iletişim kurmakta zorlandığı kişiler vardı. Özellikle Bay Burun, Boşboğaz, Isırgan ve Bayan Pırasa ile karşılaşma fikri onu ürkütüyordu. Kendisiyle alay ediyorlardı. Nohut, onlarla karşılaştığında ne yapacağını bilemiyordu.

Orman halkı da Nohut gibi isimlerini saç şekillerinden alıyordu. Bay Burun'un saçları tıpkı kocaman delikleri olan bir burun gibiydi. Kıvrımları çok düzgündü. Boşboğaz'ın saçları içi derin bir tabağı andırıyordu. Saçına yuva yapan kuşlara aldırıyor-